

Bordellet i Damaskus

En historie om jordbær, whisky og halvnøgne russerpiger.

På en rundrejse i Mellemøsten beslutter Jakob og Charlotte sig for at se lidt nærmere på nattelivet i Syriens hovedstad. Over et måltid fårenosser på baren Karnak bliver de af en libanesisk forretningsmand inviteret til at tage med ud for at se mavedans. Tag med på deres natlige udflugt, der byder på en gedigen overraskelse.

TEKST OG FOTO: JAKOB ØSTER

Med deletaxa fra Amman

Helt inde i hjertet af Damaskus stopper vores "service taxa" endelig. Vi har lige passeret det gamle citadel, og nu stopper chaufføren sin gamle, gule amerikanebil for sidste gang og trækker håndbremsen. Han parkerer langs den høje mur, der omkranser den gamle bydel.

På det brede bagsæde sidder min kæreste Charlotte klemmt inde mellem vores nye irske rejseven Gordon og en rar, gammel langskægget palæstinenser. Palæstinenseren retter omhyggeligt på sin keffiyeh (sort- og hvidternet tørklæde), smiler en sidste gang til os med sine venlige øjne, stiger ud og forsvinder i Damaskus menneskemylder. Fem en halv time gennem Syriens og Jordans golde grænseområde har turen fra Amman i den delte taxa taget. Tid nok til at blive gode venner med de andre i taxaen, selv om vi ikke forstår et ord arabisk.

Vi står ud og kigger os omkring. Modsat den gamle by ligger den centrale martyrlads omgivet af moderne hoteller, byggekraner og parkeringshuse i mange etager. Ikke langt fra den gamle by finder vi den hyggelige gamle smøge, vi er på udkig efter, og kort efter træder vi ind i Al-Haramain hotel, hvis lobby ligner noget fra et hyggeligt arabisk eventyr. Fyldte bogreoler, sofaer og stole, glaslamper og lysekroner, grønne planter, gamle billeder og et smukt springvand kæmper om pladsen i det indbydende, klinkebelagte rum.

Al-Haramain

»Alt er optaget«, siger receptionisten, »med mindre I vil sove i sovesal eller i et hus oppe på taget uden varme«. Der er hoteller, man ikke kan komme hurtigt nok væk fra, og der er hoteller, man aldrig ønsker at forlade. Al-Haramain besidder allerede ved første øjekast en mellemøstlig charme, der ville have fået os til

at sige ja til at sove der, om der så kun havde været plads på gulvet i lobbyen. Så Charlotte og jeg får anvist vores eget lille hus på taget, der er både hyggeligt og faldefærdigt, mens Gordon sætter kurs direkte mod fællesskabet i sovesalen. Lokum og vask er på gangen, men det lever vi lykkeligt med.

Tilbage i lobbyen møder vi Omar. Omar er en imødekommende 19-årig gut fra England, som er på udkig efter noget fest. Det passer fint, for det er lørdag aften, og vi har aftalt med Gordon, at vi vil udforske Damaskus natteliv. I et land, hvor knap 90 procent af befolkningen er muslimer, der - hvis de ellers overholder reglerne - ikke må drikke alkohol, forventer vi ikke, at det ligefrem myldrer med barer. Alligevel skal vi ikke lede længe efter en. En trappe leder fra Martyrpladsen op over Hotel Siyaha og op til en bar, der hedder "Karnak".

Whisky og fårenosser

»Fårenosser« står der øverst på menukortet, og så er valget jo let, for det skal vi da alle sammen prøve. Så let går det dog ikke. »Jeg er ked af det«, siger den venlige tjener, da vi bestiller, »men vi har kun en portion tilbage«. Selv om vi ikke er meget for at skulle dele testiklerne fra det uldne dyr, må det være løsningen, og vi supplerer med lidt kebab. Et par muslimer med store rød- og hvidtørnede hovedbeklædninger lubrer diskret øl af glas med isterninger længere inde i lokalet. Vores mad får følgeskab af et par øl af samme lokale slags, som alle andre i baren drikker. De kommer i et par velvoksne flasker og ledsages af en flaske whisky, som Omar har bestilt. Nosserne viser sig med en smag af halvsur tofu ikke at udgøre den helt store kulinariske oplevelse, men alkoholen sender alligevel

stemningen opad med raket fart. Omar har smag for de gyldne dråber. Hans stemmebånd løsnes, og hans tale bliver hurtigt ligeså glat, som isterningerne i hans drink.

Ved nabobordet sidder en korpulent libanenser i en skovmandsskjorte og hans spinkle saudiarabiske drikkefælle iført skinnende hvid skjorte og blazer. Omars far er fra Irak, så han taler arabisk og falder opstemt i snak med libaneseren. Flere øl kommer på bordet, og samtalen bliver pludselig endnu hyggeligere. »I skal med os ud at se mavedans!«, proklamerer libaneseren pludselig via Omar, der fungerer som tolk. Og det er da det, vi skal. Situationen bliver dog lidt akavet, da libaneseren kommer i tvivl om mavedans nu også er noget for Charlotte? Det mener

"Bilen sætter i gang igen, og snart befinder vi os uden for lands lov og ret. Vi har forladt Damaskus, men aner ellers ikke, hvor vi befinder os. Det er bælgmørkt, og der ingen bygninger eller andet tegn på liv i sigte."

vi godt hun kan håndtere, og efter en kort periode med ubekvem tavshed lyser libaneseren igen op i et smil. »Ok lad os tage af sted«, siger han, »I er mine gæster«.

Ud af Damaskus

Neden for baren venter libaneserens chauffør. Med lidt god vilje er der snildt plads til seks overrislede passagerer i bilen, mener libaneseren, så vi kravler opstømte ind og køreturen kan begynde. Gennem Damaskus dunkle, gamle gader kører vi væk fra centrum og stopper først et sted i udkanten af den kæmpestore by. Vi tror selvfølgelig det er her der er mavedans og er på vej ud af bilen, men får at vide, at vi skal blive siddende, mens chaufføren går over mod noget, der ligner

Billede yderst til venstre: "We are going on a summer holiday". Et par "sorte slyngler" kigger på kassettebånd og drømmer sig måske lidt væk ved en lille biks foran Umayyad Moskéen i Damaskus.

Billede til venstre: Alenlange støvler, ultrakorte kjoler og cowboybukser med stjerner synes at være den foretrukne mode blandt "mavedanserne" i Damaskus.

Billede til højre: Gordon og Omar nyder en vandpibe og et glas whisky mens vi venter på vores fårenosser på baren "Karnak".

Billede yderst til højre: Fra venstre ses Gordon fra Irland, Omar fra England, "kongen" af Libanon, libaneserens chauffør, saudiaraberen og artiklens forfatter i færd med at indtage frugt og whisky.

et udendørsmarked. Lidt efter vender han tilbage med et par plastikposer fyldt med frugt. Øverst ligger et par bakker jordbær. Vi har næsten lige forladt det februarcolde Danmark, og nu sidder vi i en bil i udkanten af Damaskus med friske jordbær på skødet. Jeg spørger, om det er varmt nok i Syrien til at dyrke jordbær hele året, hvortil saudiaraberen svarer. »Jordbær, det er da en vinterfrugt«.

Bilen sætter i gang igen, og snart befinder vi os uden for lands lov og ret. Vi har forladt Damaskus, men aner ellers ikke, hvor vi befinder os. Det er bælgrønt, og der ingen bygninger eller andet tegn på liv i sigte. Efter et kvarters kørsel i mørket, hvor vi er lige ved at blive lidt nervøse, når vi frem til en isoleret lav hvid betonejendom. Der skiltes hverken med mavedans eller med noget som helst andet. Det hele er temmelig mystisk, men vi ledes indenfor og ind i et kæmpe lokale med en stor, rund scene med forladte musikinstrumenter. Kun få andre gæster har taget plads ved de lange borde, som står ud fra scenen. Til gengæld vrimler det med tjenerne. Vi får hurtigt anvist det bedste bord lige foran scenen, og libaneseren bestiller araq og mere whisky.

Poserne med frugt giver libaneseren til tjenerne. Kort efter er frugten skyllet og sirligt anrettet i fade på vores bord.

Lobbyen i Al-Haramain hotellet i Damaskus var et indbydende opholdsrum og mødested for de rygsæksrejsende, der boede der.

Tjenerne betragter det som det naturlige i verden, at man selv har mad med. Vores gavmilde herre smiler og beder os tage for os af retterne. Det er tydeligvis ikke til diskussion, hverken hvem i selskabet der bestemmer, eller hvem der betaler. De udenlandske gæster skal beværtet som var der ingen i morgen. Tjenernes blikke signalerer anerkendelse og ærefrygt for vores vært - "kongen" af Libanon.

Arabisk disco

Et band med en kvindelig forsanger dukker op og lader liflig og sødladen arabisk popmusik strømme gæsterne, som sjovt nok alle på nær Charlotte er mænd, i ørefaldende i møde. Vi bliver ikke mindre berusede som tiden går, og Gordon og Omar indtager kækt den store tomme scene foran bandet og forvandler den til dansegulv. Vores arabiske venner, Charlotte og jeg følger med og fuldbyrder den underlige sceneoptræden med klodset vestlig diskodans til arabisk musik. Langsomt fyldes bordene foran scenen med arabiske mænd.

De første mavedanserinder indtager scenen, men det afholder ikke hverken Gordon eller Omar fra fortsat at tåge rundt i blandt de unge damer og fremvise vældigt smarte dansetricks. Pigerne cirkulerer langsomt rundt på scenen, mens de forsøger at undgå at blive budt op til dans af Omar og Gordon. De er iført en makeup, der er rundhåndet påført, og støvler, der rækker højt op mod deres usædvanligt korte kjoler. Endelig sætter Omar og Gordon sig trætte ned, og gulvet fyldes helt op af de cirkulerende danserinder med lange ben og påklistrede smil. De fleste er østeuropæere, men der er også kvinder med arabiske og asiatiske træk. Æggende, men en smule anstrengt, smiler de på deres runder ned mod de mandlige tilskuere. Mavedans får vi aldrig at se, for det er selvfølgelig noget helt andet der er på programmet her i aften. Fra tid til anden nikker en araber mod en af pigerne, som derefter diskret forsvinder sammen med ham ud i baglokalet. Det er derude det, der kun har lidt til fælles med mavedans, skal foregå. Vi er nemlig, går det endelig op for os, havnet på et vaskeægte syrisk horehus.

En trist debut

Et dametoilet viser sig ikke at være tænkt ind i bordellets arkitektur, formentlig fordi gæsterne ikke plejer at være af samme

køn som pigerne på gulvet. Tjenerne aner ikke hvad de skal gøre da naturen kalder på Charlotte. Heldigvis træder "manageren" på stedet i karakter. Han gelejder hende ud bagved i ludernes omklædningsrum. Her er et dametoilet, hvor hun kan forrette sin nødtørft. Men kun kort efter er hun tilbage. Tydeligt oprevet beder hun mig om penge. Jeg er sikker på, at vores libanesiske ven vil tage det ilde op, hvis han ikke får lov til at betale alle hans gæsters udgifter, så jeg tøver lidt. Men hun insisterer, og da jeg prøver at give hende nogle penge, opdager libaneseren det og afkræver os svar på, hvad det dog er, vi skal betale for.

»Der sidder en pige på måske 14 år ude ved toilettet og græder«, hvisker Charlotte til mig på dansk, »Det er hendes debut-aften, og hun vil for alt i verden ikke ind på scenen«. Charlottes vakse idé er, at vi skal forsøge at kompensere hende, så hun kan slippe - i det mindste for i aften. Men hvordan fortæller vi det til vores vært, som trods hans utrolige gæstfrihed næppe vil finansiere en udsættelse af pigens karriere? Til sidst lykkes det mig i smug at få givet Charlotte et bundt sedler, som hun straks iler videre for at overlevere. Men fuglen er fløjet. Den unge pige er forsvundet. Vi ser hende aldrig igen.

For mange gyldne dråber

Omar har i løbet af aftenen efterhånden fået konsumeret hovedparten af en flaske whisky, hvilket viser sig at være lidt mere end den unge englænder kan kapere. Helt efter drejebogen for fulderikker er han gået fra at være opstemt til at blive højtråbende for til sidst nu træt at sidde og hænge på en stol. Pludselig kaster han voldsomt op ud over maven på sig selv. Med en forbløffende agilitet i betragtning af, at han er en lettere fedladet herre, er libaneseren lynsnart over ham. Resolut tager vores vært den tilsølede skjorte af vores unge engelske ven, knapper sin egen skjorte op og ifører Omar den. Snart sidder han igen smilende på sin værtsstol, nu kun iført netundertrøje, og skænker op til sine internationale gæster, som om intet var hændt. Ingen problemer signalerer han. Lad showet fortsætte.

En halv time senere drister jeg mig til at spørge vores urealistisk flinke og gæstfrie vært om det er muligt, at vi kan få et lift hjem, så vi kan få lagt Omar i seng. »Jeg håber, I har nydt denne aften« siger libaneseren efter et kort øjeblik tøvnen og knipser efter sin chauffør. »Nu skal jeg

sørge for, at I bliver kørt hjem til jeres hotel«.

Dagen derpå

»Velkommen til Syrien, lad mig købe jer morgenmad«, siger en venlig, lille syrer med nystrøget skjorte og et velplejet overskæg. Efter en nat på Al-Haramain er vi gået ud for at dulme vores tømmermænd med lidt morgenmad og er stoppet på et hjørne ved en lille café, der serverer croissanter og friskpresset jordbærjuice. Straks lidt mistænksom siger jeg til den flinke syrer, vi netop er stødt ind i, at det behøver han ikke. Vi har jo kun lige mødt hinanden, og i øvrigt tjener jeg sikkert flere penge end ham, fortæller jeg ham. Men han insisterer. »Hvis jeg kom til jeres land ville folk jo gøre det samme for mig«. Jeg grubler lidt over, hvad jeg skal sige til det, men afbrydes af endnu et »Velkommen til Syrien«, fra den flinke mand, der nu har betalt for vores mad. Så går han. Uden at bede om det mindste retur. Overrumplede stirrer vi efter ham og ser ham dreje om det næste hjørne.

Det kan godt være, at Syrien er et militærdiktatur, og at man fra officielt hold ikke altid er så vilde med de vestlige lande. Men det mærker vi nu ikke meget til fra de lokale, der krydser vores vej. De besidder en sjælden oprigtig og uforbeholden gæstfrihed, som ikke synes at være af denne tid og verden. Som i så mange andre af verdens "slyngelstater" belønnes rejsende, der tør tage til steder, som kun de færreste andre besøger, ofte med jomfruelige oplevelser og en fantastisk imødekommethed. Læg dertil den traditionsbundne mellemøstlige gæstfrihed, så har du et godt billede af befolkningen i Damaskus.

Videre mod Beirut

Efter et par dage med en permanent diæt af kebab, og efter at have vandret Damaskus gamle basarer og moskéer tynde, er det tid til at drage videre fra verdens ældste kontinuerligt beboede by. Rygsækkene er fyldt op med silke og andre gode sager, og vores hoveder er fulde af indtryk fra mødet med de venlige mennesker. Forude venter Beirut og Libanon. Den gule amerikaner-deletaxa, der holder foran Baramke busholdepladsen og fuldstændig ligner den, vi ankom med nogle dage forinden, er hurtigt fyldt op. Vi er klar til at tage videre på nye eventyr i det uforståeligt gæstfrie Mellemøsten.

Charlotte dagen derpå foran bladvokse i det centrale Damaskus. Bemærk bladet Al-Shahrs ikke alt for jødevenlige forsidebillede.

Praktiske oplysninger

Transport

Vi fløj (i 2002) med Lufthansa til Amman (via Frankfurt). Flybilletten købte vi på slagtilbud direkte fra flyselskabets stand på rejsemessen i Bella Centret til kr. 2.800 retur. Fra Amman til Damaskus tog vi en deletaxa til 20US\$.

Overnatning

Kostede 10\$ pr. nat for et dobbeltværelse på Al-Haramain som ifølge Lonely Planet er "Damaskus' eneste sande backpacker-ghetto hotel".

Visum

Kan dd. ifølge udenrigsministeriets hjemmeside fås dækkende 15 dage ved indrejse til Syrien. Det bør dog tjekkes om dette også gælder ved rejser over land. I 2002 var reglen, at man kun kunne få visum ved grænsen, hvis ens eget land ikke havde en syrisk repræsentation, og selv om Danmark ikke har en sådan (den nærmeste ambassade ligger i Stockholm) kunne man dengang ifølge mange jordanere risikere alligevel at blive afvist ved grænsen. Vi tog chancen, rejste op til den syrisk-jordaniske grænse og var heldige at få et visum for omkring 40 US\$ pr. person.

Vores palæstinensiske medpassager i deletaxaen fra Amman til Damaskus. Taxaen gjorde stop ved et par tankstationer undervejs. Her stod vand i kander, som man frit kunne forsyne sig med.